

A tiszta víz, a pohár, és az abrosz

(„Minek örülnek
ennyire?”)

(folytatás az 1. oldalról)

Az MDF végleg távozott a politikai palettáról... elmosódott és színtelenné vált, mert a hazaárulás olyan magaslatába emelte az antalli örökség, amelyet a nemzet nem tudott megbocsájtani, megemészteni, elviselni. És soha nem is fog, hiszen a rendszerváltásnak nevezett hazugság is az MDF-hez kötődik. Ez betetőzött az SZDSZ-szel (amelyik páért szervezet Antall ellen a taxisblokádot) és a Bokros Lajossal a nemzet ellen kötött dávidi véd és dacsövetséggel. Közben súlyos bűncselekményeket is elkövetett Dávid Ibolya, valamint Herényi Károly, de a felelősségre vonás elől a parlamentáriusoknak nagyon is helytelenül kijáró mentelmi jog mögé bújtak. És ez is hányingert keltett a társadalomban az MDF-et illetően.

Az SZDSZ nincs. Azaz van, de nem ezen a néven. LMP névre „keresztelkedett” (bár lehet, hogy ez a kifejezés sértő a számukra). Szakasits Árpád egyenes ági leszármazottja az elnök... és ezzel gondolom, mindent elmondtam erről az új politikai alakulatról, amelyet a választások éjjelén már az amerikai nagykövetségen is meglátogattott. Fontos tehát a cionizmus fellegvárának – Amerikának –, hogy a Magyar Parlamentben ott legyenek a „kettős állampolgárságú” ügynökök, a liberálisok, akik megszervezik az „undorító másság vonagló” felvonulását, s ha kell, nagyokat rúgnak a magyar nemzetbe, annak történelmébe, történelmi és egyházi nagyjába, s akik a holocaust szellemét bent tartják a régi, és sok disznóságot látott falak között. A bizonyíték pedig mindegyik, hogy az MSZP már bejelentette négy képviselőjelöltjének visszalépését az új SZDSZ javára.

S miközben folyik még a hazudozás, a második fordulón, és sorra derülnek ki a főleg MSZP-s képviselői visszaélések, addig nézzünk szét a nagyvilágban és Magyarországon, a látszólag nem politikai életben.

Igaz, keveset látunk, mert a vulkáni hamu alaposan megszűri a nap sugarait. Amit

azonban ennek ellenére látunk, az elég... elég sok is. Látjuk, hogy valakik lefejezték Lengyelországot. A lengyel államot, a lengyel katolikus egyházat, a lengyel hadsereget, és megiszították a lengyel közéletet a Katyn-i mészárlás áldozatainak hozzátartozóitól, az emlékezőktől. Az Olvasóra bízom a következtetések levonását. Ugyanis egy keresztény államot fejezték le, amely nem moratórium meghosszabbítást kért az istentelen és cionista EU-tól, hanem kimondta kerek-percec, hogy a lengyel föld nem eladó. Amelyben a keresztény tanítás

állami szinten is követendő. Amelyben sikerült az előző liberális-cionista vezetés lengyelelles cselekedeteit semmissé tenni. Azt a Lengyelországot fejezték le, amelyben a lengyel nemzeti érdek felülmúlta a nemzeteket bedarálni akaró, és erre szakosodott, hit és Isten nélküli, erkölcsstelséget hirdető unió érdekeit. Am, reménykedjünk, hogy Lengyelország e mostani súlyos megpróbáltatását is túléli, mint mi magyarok – a fentiek ellenére - az utóbbi 90 évet...

Magyarországra visszatérve néhány érdekesség még foglalkoztatja a Kárpát-medence közvéleményét. Például hogy ki irított ki egy egész családot Tényőn? Mit takargatnak, és miért - a hatóságok? Miért van az, hogy akinek a halála okát nem akarják nyilvánosságra hozni, azt pszichiátriai kezeltek kiáltja ki a hatóság, s ezzel le lehet zárni mindenféle további nyomozást. (Igaz, a Habsburgok óta így van, csak akkor politikai ellenfeleket zárták bolondházba. S ha ott – mint az öngyilkosnak beállított Gróf Széchenyi István is - meghalt, akkor öngyilkosságnak állították be az esetet. Hasonlóan Teleki Pál gróf halálához, akit szintén családi pszichés betegség örökösékként mondtak ki öngyilkosnak, s ehhez ragaszkodik a magyar áltörténevezet sokasága is politikai okból... mert Antall és Kohl urak – igaz, ők nem a Rózsadombon, de - megegyeztek, hogy Teleki gróf halálát nem fessegetik, „a két nép barátsága érdekében”... (Maga a megegyezés is beismerés tehát, hiszen Teleki Pált az SS gyilkolta meg Adolf Hitler közvetlen parancsára. De mi köze ennek a német és a magyar nép barátságához? Az igazi ok az, hogy ha végre hivatalosan is megerősítene Teleki halálának igazi okát,

akkor a cionista világnak be kellene ismerni Magyarország óriási áldozathozatalát mind az üldözöttek, mind a Szövetségesek tekintetében, amelyet a Német birodalmi törekvések ellenében hozott. Ez esetben pedig nem lehetne tovább Magyarországot utolsó csatlósként emlegetni, hanem bocsánatkérés mellett el kellene ismerni a cionista világnak érdemeinket.) Ma a halottakról mondják, hogy pszichés betegek voltak. Daróczi Józsefről is ezt állítják, noha apja a gyilkos nevét is tudja...

De ilyen a kommunista, a bolsevik, a cionista (al)világ, ilyen a politika. Nemhogy egy ember, de egy halott becsülete sem számít. Az emberi életről nem is beszélve... Ha pedig valaki közéjük keveredik, bármi megtörténhet vele. Pszichiátriai kezelés alatt állt – mondják. És nincs tovább!

Azt mondtam, látszólag nem politikai ügyek ezek. Azok, a javából! A végső nagytakarítás. A nyomok eltüntetése hatósági eszközökkel és segédlettel. Am, egyszer minden kiderül... éppen úgy, mint a csepeli iskolai gyilkosság, és a csepeli rendőrkapitány kapcsolata, vagy a sok éve, tragikusan elhunyt (csepeli) rockénekes halálának körülményei, s a 2006-ban a nemzet ellen törő egyenruhás pribékek bűnei. Mert semmi nem marad titokban. Valahol valaki valamit mindig kiszivároztat. Csak végre egy olyan kormány kellene a tiszta víz pohárba öntéséhez, amelyik nem fél attól, hogy az abroszra is jut a pohárba öntött tiszta vízből. Amelyik kormány tudja, hogy a valóban tiszta víz nyom nélkül felszabadul... ha az abrosz és a vizesüveget tartó kéz is patyolat tiszta...

A választási eredmények ismeretében, és a nagyvilág politikai eseményein végigtekintve, Gróf Teleki Pál egy mondata jut az eszembe. Amikor a II. Bécsi Döntés után a budapesti pályaudvaron leszállt a vonatról, s az emberek hatalmas ovációval fogadták, ünnepi beszédet várva tőle Észak-Erdély visszacsatolása okán, Teleki csak ennyit mondott a bajusza alatt, ki sem lépve a Bécsből hazatérő politikusok sorából... „Minek örülnek ennyire?”...

Stoffán György

Forduljunk Isten felé... - amíg nem késő!

– Felbívás –

Keresztény emberként, nem bigottságtól és babonás hajlamoktól vezérelve elgondolkodtam mindarról, amit a mai világban látunk, tapasztalunk. Sodoma és Gomora sem lehetett rosszabb annál, amilyen sááni világot erőltetett ránk a liberális, istentelen politikai ámokfutás. Erkölcsstelség, istengyalulás, hitnéküliség, a keresztény országok elleni folyamatos támadások, a keresztény lengyel államfő „balesete”, az EU törvénybe iktatott istentagadása, és mindenek, amit a Tíz Parancsolat megkövetel, az ellenkezője. S mert Isten léte számomra nem megkérdőjelezhető, a mai világ megfékezése is Isten kezében van. S bár a hívő ember már világosan látja a Teremtő jobbító szándékát, a hitetlen ember csupán természeti jelenségeknek tartja a földrengéseket, az árvizeket, a fölcsumamlásokat, és a vulkántöréseket is. Nem valamifajta jelzéseként értékeli a természet erőinek figyelmeztetését, hiszen mindenre van az embernek magyarázata. És ha valahol nincs rend, akkor az emberi elme a tömegbelövést tartja megoldásnak. Arra nem is gondol, hogy Isten nem engedi a jókat és a parancsait betartókat elveszni, de elveszejt mindazokat, akik ellene harcot folytatnak, akik a Sántát követik tudatosan vagy tudat alatt. Pió atya jóvendölése jut eszembe... „Három napig sötétség lesz a földön, és akik hisznek és e három nap alatt imádkoznak, azokat az Úr megszenteli és megtartja, akik viszont nem hisznek, azokat elveszejt. És három nap után a jók örülni fognak a tavasznak, a rosszak pedig eltűnnek a föld színéről.” Három nap... nem a világ vége, hanem egy olyan figyelmeztetés, amelyet érdemes elfogadnunk, amelyre érdemes odafigyelni. Mert a mostani jelentések szerint bármikor eljőhet a háromnapos sötétség... S ha hiszünk a jóvendölésben, amelyet Pió atyának tulajdonítanak, ha nem, akkor is érdemes tehát magunkba nézni, megbánni a bűneinket, megbocsájtani az ellenünk vétkezőknek és imádkozni. Mert nem tudjuk sem a napot, sem az órát... ám, ha körülnézünk a világban, sejtéseink lehetnek. Civil keresztény emberként, újságíróként tehát, felszólítok a bűnbánatra, és az Istenhez való visszatérésre... amíg lehet, amíg módunk van rá. Mert ez akkor sem ártó, ha az a jóvendölt három nap netán elmaradna...

(stoffán)

Molnár Tamás:

A hét csapás

Mielőtt belevágnánk a jelenlegi politikai kampányt elemző cikkünkbe, kikapcsolódás gyanánt a tisztelt olvasók figyelmébe ajánlanám Truffaut **Négyszáz csapás** című, 1959-ben készült nagyszerű filmdrámáját, amely címét egy közismert francia mondásból eredezteti.

Eszerint, aki négyszáz csapást elszenved, az már bármit képes elviselni az életben. A film döbbenetes társadalomrajz egy érzelmileg magára hagyott, boldogtalan és szerethetős kisfiúról és a felnőttek gusztagyús, szemellenzős világáról és zsarnoki hatalmáról. A film utolsó képkockái különösen nyugtalanító módon sugározzák a szabadságba szökés egyszerre felszabadító és nyomasztó kettősségét.

A négyszáz csapás az egyik legmegrázóbb film a becsapott, elárult és cserbenhagyott gyermekekorról. A mi mai gyermekeink már elviselték a négyszáz csapást, most ott állnak felnőttek, erősen, dühösen és kiábrándultan a kapuk előtt! ők már nem kérnek semmit, egyszerűen visszakövetelik elrabolt gyermekeik igazságát és szeretetét. Most rajzolják meg eljövendő életfilmjüket a becsapott magyarok.

Álradikális ellenkampány

A film forog tovább. Még két hét és véget ér a 2010-es ámokfutás. Lassan végéhez közeledik minden idők legsunyibb, legaljasabb, legerkölcstelenebb politikai lejárató kampánya, ahol a nyárspolgárinak nevezett kétharmadnyi reménytelenség teljesen kivetkőzött önmagából és úri modorából. A néhány éve még „Orbáné ellésein” szörnyülködő kispolgári agitátorok al-pári ösztüzet zúdították a kádári státus quo-t megbontani kívánó Jobbik fiatal politikusaikra. (A karaván halad, a kutyák ugatnak!) A proli-arisztokrácia mai talpasai, Széles vigyorral szinte szóra sem méltatják a nem-

zet hétróbbás gazembereit és megnyomorítottait. Nari és Pari inkább nemzeti egységbe forr össze a kommunikációs vártán, nehogy beleártsa magát valaki a közös pecsenyesütögetés önfeledt örömeibe. Közben mellesleg látványosan szétválják egymástól a bűzös végtér-mék és a méregtelenítés legfőbb szerve: húsz gyötrelmes év után elválni készül végre szar a májtól! Igazán sajnálom, hogy egykori szeretett párt- és sorstársam, Nagy Ervin is arra az asztalra tett, amelynél egykor ékezett.

A „polgárbarát” kampány során teljes pöréségében feltárlakozott és lelepleződött ez a fensőbb (Kövé) körök által gondosan összetaknyolt álnemzetieskedő álradikalizmus, amely évtizedek óta rendre elfedte és megbénította a mélyreható és sorsfordító változásokat. Bátran kijelenthetjük: nincs, és nem is létezhet valódi, igaz és őszinte antikommunizmus, amely egyfajta hisztérikus Jobbik-ellenességgel párosul! Csakúgy, ahogyan nincs hiteles nemzeti radikalizmus sem a Jobbik ellenében! A Fidesz radikalizmusa mindössze felszínes propaganda, fából vaskarika csupán! Köszönettel tartozom egykori sajtóklubos barátainak: Lovas Pistának és Tóth Gy. Lászlónak, hogy nem szálltak be ebbe a gyomorforogató, hányingerszagú, belterjes és bulváros küzdelembe. Szánalommal nézem Bayert, hogyan alakul át egykori tehetséges Wass-epigonból Várkonyi-féle bértollnokká. (Szívesen ajánlom figyelmébe Kiss Sándor Zsidócsahos című remek esszéjét!) A szétfröccsenő magyar jaffa most azt gondolja, hogy kivételes szerencséje van. Nincs a kezdetekről, a kollégiumi szobák nyomasztóan izzadt és lábszagú atmoszférájáról világhálós-digitális fénykép, mutyizós dokumentum, kompromittáló bizonyíték. De van! Kizáró-

lag a Jobbik szándékain múlott, hogy nem kerültek utcára a férfivizeldék intim titkai, a bordélyházakból kintantorgó kámzsás alakok képei, a részegségek és kurvákodások féltve dugdosott egykori dokumentumai. Remélem, ilyen mély, övön aluli régiókba soha nem fog lesüllyedni a feleszmélő nemzeti újságírás!

A kampány egyébként szép, jó és pozitív dolgokat is produkált. Amellett, hogy feltámadt végre Koppány és Petúr Bán közérthető és nemzetféltő magyar radikalizmusa, jó volt látni a semmitmondó lila ködök, narancs körök és vörös kockák helyett mindenhol a nemzeti trikólórt. A Jobbik erősen szorító karjai között felismerték végre az eddigi globális és internacionalista pártok, hogy valahol mélyen ők is magyarok! A megrettent politikai garnitúra vörös és sárga rongyok helyett nemzeti díszletekbe öltözött, ám a néphatalomra való jobbikos hivatkozás rendre kiverte náluk a biztosítékot. A szalondemokraták számára álljon itt tanulságként Ronald Reagan elnök egykori „populista” beiktatási beszéde, amely plasztikusan megformázta a népfenség „idejétmúlt” eszményét: „Időről időre csábított bennünket az a gondolat, hogy a társadalom túlságosan is bonyolulttá vált a közigazgatásban: hogy egy elitcsoporthoz kormányt magasabb rendű, mint a nép kormányt, a nép által választott kormányt, a népet dolgozó kormányt. Következtetésképpen a népet kell kormányoznia! Kormányunknak nincs egyéb hatalmuk, csak az, amellyel a nép felruházta. Követelni fogom annak a különbségnek az eltörlését, amely a szövetségi kormányra ruházott jogkör, valamint az államoknak és a népek fenntartott jogkör között áll fenn.”

(folytatása a 6. oldalon)

